

การสอนเรื่องเพศของพ่อแม่ และความต้องการการเรียนรู้เรื่องเพศของลูก

สุรียพร กฤษเจริญ¹
กัญจน์ พลอินทร์²
ฐิติพร อิงคถาวรวงศ์¹
จรรย์ ศรีทวีวัฒน์³

Teaching sex education through parents and the learning needs of the children

Kritcharoen S, Phol-in K, Ingkathawornwong T, Srithaweewat J.

Department of Obstetric-Gynecologic Nursing and Midwifery,

Faculty of Nursing, Prince of Songkla University, Hat Yai, Songkhla, 90112, Thailand

Thapa School, Thapa, Songkhla, 90150, Thailand

Songkla Med J 2008;26(1):61-70

Abstract:

Objectives: To explore the levels of sex education provided by parents for their children and the learning needs of children; and to compare sex teaching styles between fathers and mothers; differing needs for sex education between sons and daughters and the sex education taught by parents and sex education learned by children.

Research Design: Descriptive research

Materials and methods: Four hundred high school students and four hundred parents in Pattalung and Songkhla province were selected to participate. Data were collected using a questionnaire. The content validity for the sex education teaching by parents

¹วท.ม. (พยาบาลศาสตร์) รองศาสตราจารย์ ²วท.ม. (พยาบาลศาสตร์) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ภาควิชาการพยาบาลสูติ-นรีเวช และผดุงครรภ์ คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา 90112

³ศบ.ม. (บริหารการศึกษา) โรงเรียนเทพา อ.เทพา จ.สงขลา 90150

รับต้นฉบับวันที่ 9 มีนาคม 2550 รับลงตีพิมพ์วันที่ 1 ตุลาคม 2550

and the learning needs of their children was tested using Cronbach's alpha coefficient, yielding values of 0.98 and 0.96 respectively. Descriptive statistics and t-test were used for data analysis.

Results: The mean scores of the parents' sex teaching and children's learning needs were moderate ($\bar{X}=1.79$, $SD=0.70$ and $\bar{X}=1.94$, $SD=0.52$ respectively), scale 0-3 the difference between the mean score of the father's and mother's sex teaching and between their sons' and daughters' sex learning needs were statistically significant ($p<0.01$, $p<0.001$ respectively). The difference between the mean score of parents' sex teaching and their children's sex learning needs was also statistically significant ($p<0.01$).

Conclusion: The findings suggest that health care teams, and other relevant people should engage in activities to develop parent's abilities for providing sex education for their children's sex education needs.

Key words: sex education, parent, sex learning need, children

บทคัดย่อ:

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาระดับการสอนเรื่องเพศของพ่อแม่ ระดับความต้องการของลูกในการเรียนรู้เรื่องเพศ เปรียบเทียบระดับการสอนเรื่องเพศระหว่างพ่อกับแม่ เปรียบเทียบระดับความต้องการการเรียนรู้เรื่องเพศระหว่างลูกผู้ชายกับลูกผู้หญิง และเปรียบเทียบระดับการสอนเรื่องเพศของพ่อแม่กับระดับความต้องการการเรียนรู้เรื่องเพศของลูก

รูปแบบวิจัย: การวิจัยเชิงบรรยาย

วัสดุและวิธีการ: กลุ่มตัวอย่างคือ พ่อแม่ที่มีลูกกำลังศึกษาในช่วงชั้นที่ 3 และ 4 จำนวน 400 คน และลูก 400 คน ในจังหวัดพัทลุง และสงขลา แบบสอบถามที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลผ่านการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาจากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน หาค่าความเที่ยงโดยการคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาคได้ค่าความเที่ยงของแบบสอบถามการสอนเรื่องเพศของพ่อแม่เท่ากับ 0.98 และแบบสอบถามความต้องการการเรียนรู้เรื่องเพศของลูกเท่ากับ 0.96 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนาและสถิติที่

ผลการศึกษา: ค่าเฉลี่ยคะแนนการสอนเรื่องเพศของพ่อแม่และความต้องการการเรียนรู้เรื่องเพศของลูกโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=1.79$, $SD=.70$ และ $\bar{X}=1.94$, $SD=.52$ ตามลำดับ) ค่าเฉลี่ยคะแนนการสอนเรื่องเพศระหว่างพ่อกับแม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p<.01$) ค่าเฉลี่ยคะแนนความต้องการการเรียนรู้เรื่องเพศระหว่างลูกผู้ชายกับลูกผู้หญิงมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p<.001$) ค่าเฉลี่ยคะแนนการสอนเรื่องเพศของพ่อแม่กับค่าเฉลี่ยคะแนนความต้องการการเรียนรู้เรื่องเพศของลูกมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p<.01$)

สรุป: ผลการวิจัยครั้งนี้เป็นประโยชน์ต่อบุคลากรที่มสุขภาพและผู้เกี่ยวข้องในการพัฒนาศักยภาพของพ่อแม่ ให้มีความสามารถในการสอนเรื่องเพศได้ตรงกับความต้องการการเรียนรู้เรื่องเพศของลูก เพื่อให้ลูกมีชีวิตที่ปลอดภัยและมีสุขภาพทางเพศที่ดีต่อไป

คำสำคัญ: การสอนเรื่องเพศ, พ่อแม่, ความต้องการการเรียนรู้เรื่องเพศ, ลูก

บทนำ

ปัญหาการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรเป็นปัญหาที่ก่อให้เกิดผลกระทบโดยตรงต่อวัยรุ่น ครอบครัว สังคมและประเทศชาติอย่างใหญ่หลวง โดยเฉพาะวัยรุ่นจะได้รับผลกระทบทั้งทางด้านร่างกาย สังคม จิตใจและจิตวิญญาณอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ผลกระทบที่เกิดขึ้นคือ การตั้งครรภ์เมื่อไม่พร้อม การทำแท้ง ผิดกฎหมาย ติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และโรคเอดส์ สูญเสียความเจริญก้าวหน้าในอนาคต ขาดความภาคภูมิใจในตนเอง

รวมทั้งมีตราบาปประทับใจ ปัญหาที่จึงเป็นปัญหาที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้ความสนใจ และพยายามแก้ปัญหาอย่างจริงจังและต่อเนื่อง แต่ดูเหมือนความพยายามที่ทุ่มเทลงไปไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร เห็นได้จากอายุการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของวัยรุ่นผู้ชายและผู้หญิงมีแนวโน้มลดลงเรื่อยๆ ปัจจุบันพบว่าอายุเฉลี่ยของการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของวัยรุ่นผู้ชายและผู้หญิงเท่ากับ 14-15 ปี¹⁻² โดยเฉพาะวัยรุ่นผู้ชายอายุของการมีเพศสัมพันธ์แรกมีแนวโน้มลดลงเรื่อยๆ คือ จากการสำรวจ

ในปี พ.ศ. 2537-2539 พบนักเรียนชายมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเมื่ออายุ 17-18 ปี จากการสำรวจในปี พ.ศ. 2544 ลดลงเป็น 16 ปี ส่วนผลสำรวจของสถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข ในปี พ.ศ. 2539 พบวัยรุ่นผู้ชายมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกที่อายุต่ำสุดคือ 11-12 ปี และเมื่อสำรวจในปี พ.ศ. 2544 พบวัยรุ่นผู้ชายมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเมื่ออายุ 8 ปี³

ผลการสำรวจที่ผ่านมาพบว่าวัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร ทั้งแบบเปิดเผยและไม่เปิดเผย ถึงร้อยละ 22.9⁴ และมีเพียง 1 ใน 3 เท่านั้นที่ใช้ถุงยางอนามัย⁵ ทำให้เห็นว่าวัยรุ่นขาดความรู้ในการป้องกันตนเองและคู่ของตนเอง เช่น เยาวชนชายที่เสพยาบ้ามีเพศสัมพันธ์ตั้งแต่อายุยังน้อย เปลี่ยนคู่นอนบ่อย คู่นอนทุกรายเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมและอาชีวศึกษา⁵ ส่วนเด็กผู้หญิงตั้งครรภ์และติดเชื้อเอชไอวีตั้งแต่อายุ 13 ปี⁶ การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรจึงเป็นพฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพของวัยรุ่นในประเทศไทย⁷ อาจเกิดจากความรู้เท่าไม่ถึงการณ์และขาดความตระหนักถึงผลกระทบที่จะตามมาของวัยรุ่น เป็นเพราะในสังคมไทยการพูดการสอนเกี่ยวกับเรื่องเพศถูกมองว่าเป็นการย่ำแย่ทางเพศ พ่อแม่มีความลำบากใจในการสอนเรื่องเพศให้กับลูก⁸⁻⁹ ทำให้วัยรุ่นแสวงหาความรู้เรื่องเพศจากแหล่งความรู้นอกระบบ เช่น กลุ่มเพื่อน¹⁰ ข้อมูลที่ได้จึงเป็นข่าวลือ ความเชื่อหรือมายาคติที่ทำให้เกิดความเข้าใจผิดมากกว่าข้อเท็จจริง¹¹⁻¹² โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปัจจุบันวัยรุ่นสามารถเข้าถึงข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องเพศจากสื่อสารมวลชนประเภทต่างๆ ได้อย่างง่ายดาย สะดวกและรวดเร็ว เช่น อินเทอร์เน็ต โทรศัพท์มือถือ และเว็บแคม โดยเฉพาะอินเทอร์เน็ต พบว่ามีเว็บไซต์ลามกที่เป็นเว็บไซต์หลัก 10 แห่งของประเทศไทย ซึ่งจะนำไปสู่เว็บไซต์ประเภทลามกเปลือยและแสดงการร่วมเพศได้อีกประมาณ 1,000 เว็บไซต์² ในขณะที่พ่อแม่ซึ่งเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการอบรมเลี้ยงดูลูกไม่ได้สอนเรื่องเพศให้กับลูก เพราะเชื่อว่าเรื่องเพศเป็นเรื่องที่ไม่ควรเปิดเผย ไม่รู้จะสอนอย่างไร และที่สำคัญคือ กลัวเป็นการชี้โพรงให้กระรอก¹³⁻¹⁴ แม้มีความคิดว่าควรสอนลูกสาวเรื่องการมีประจำเดือนเท่านั้น และสอนหลังจากลูกมีประจำเดือนครั้งแรก แม้รู้สึกไม่สะดวกใจในการสอนเรื่องเพศให้กับลูก ทำให้ลูกต้องเรียนรู้เรื่องเพศจากเพื่อนๆ และพี่สาว¹² ทั้งๆ ที่การสอนเรื่องเพศของพ่อแม่ช่วยชะลอการมีเพศสัมพันธ์ของลูกได้¹⁵

ดังนั้นคณะผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาว่าพ่อแม่สอนเรื่องเพศให้กับลูกในระดับใด สอนเรื่องอะไรบ้าง ตรงกับความต้องการของลูกหรือไม่ พ่อกับแม่สอนเรื่องเพศให้กับลูกแตกต่างกันหรือไม่ ลูกผู้หญิงกับลูกผู้ชายมีความต้องการการเรียนรู้เรื่องเพศแตกต่างกันหรือไม่ เพื่อประโยชน์ในการเตรียมพ่อแม่ให้พร้อมสำหรับการสอนเรื่องเพศให้กับลูกอย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

วัตถุประสงค์

1. ศึกษาระดับการสอนเรื่องเพศของพ่อแม่
2. ศึกษาระดับความต้องการการเรียนรู้เรื่องเพศของลูก
3. เปรียบเทียบระดับการสอนเรื่องเพศระหว่างพ่อและแม่
4. เปรียบเทียบระดับความต้องการการเรียนรู้เรื่องเพศระหว่างลูกผู้ชายและลูกผู้หญิง
5. เปรียบเทียบระดับการสอนเรื่องเพศของพ่อแม่กับระดับความต้องการการเรียนรู้เรื่องเพศของลูก

วัสดุและวิธีการ

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในช่วงชั้นที่ 3 (มัธยมศึกษาปีที่ 1-3) และช่วงชั้นที่ 4 (มัธยมศึกษาปีที่ 4-6) และพ่อแม่ของนักเรียน ในพื้นที่ 14 จังหวัดภาคใต้ ใช้การจับฉลากเพื่อเลือกจังหวัดที่จะทำการเก็บข้อมูล 2 จังหวัด คือ สงขลาและพัทลุง โดยจังหวัดสงขลาเก็บข้อมูลโรงเรียนในชนบทและจังหวัดพัทลุงเป็นโรงเรียนในเขตเมือง กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรของ Yamane¹⁶ คำนวณจากประชากรที่เป็นนักเรียนในช่วงชั้นที่ 3 และ 4 ในจังหวัดสงขลาทั้งหมด 49,976 คน จังหวัดพัทลุง 26,964 คน รวมเป็น 76,940 คน¹⁷ ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 398 คน จึงใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียน 400 คน และพ่อแม่ 400 คน ใช้วิธีการสุ่มแบบจับฉลากเพื่อเลือกนักเรียนเป็นกลุ่มตัวอย่าง ส่วนพ่อแม่คือ พ่อหรือแม่ของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง แบ่งกลุ่มตัวอย่างนักเรียนและพ่อแม่ตามสัดส่วนของประชากรนักเรียนในแต่ละจังหวัด ได้กลุ่มตัวอย่างนักเรียนและพ่อแม่จากจังหวัดสงขลา กลุ่มละ 260 คน และจังหวัดพัทลุง กลุ่มละ 140 คน รวมเป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 800 คน กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดได้รับการพิทักษ์สิทธิและชี้แจงขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นอย่างดี ทุกรายยินดีเข้าร่วมโครงการวิจัย ไม่มีผู้ปฏิเสธการเข้าร่วมโครงการวิจัย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ทำหนังสือขออนุญาตเก็บข้อมูลถึงผู้อำนวยการโรงเรียนเพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์วิธีการดำเนินการวิจัย และรายละเอียดของแบบสอบถาม และขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเมื่อได้รับอนุญาตให้เก็บข้อมูล ผู้วิจัยเข้าพบรองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ และคุณครูประจำชั้นเพื่อชี้แจงรายละเอียดในการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยเข้าพบนักเรียนในชั้นเรียนเพื่ออธิบายวิธีการตอบแบบสอบถามความต้องการการเรียนรู้เรื่องเพศของลูกให้นักเรียนทราบโดยละเอียด หลังจากนั้นให้นักเรียนตอบแบบสอบถาม

ด้วยตนเอง ใช้เวลาคนละประมาณ 30-45 นาที ในกรณีที่นักเรียนไม่เข้าใจข้อความหรือมีข้อสงสัยใดๆ สามารถสอบถามจากผู้วิจัยได้ทันที นักเรียนที่ไม่สามารถตอบแบบสอบถามได้ที่โรงเรียนสามารถนำไปตอบที่บ้านและนำแบบสอบถามมาส่งคืนผู้วิจัยในวันต่อมา ผู้วิจัยอธิบายแบบสอบถามการสอนเรื่องเพศของพ่อแม่ให้นักเรียนทราบโดยละเอียดให้นักเรียนนำแบบสอบถามกลับไปให้พ่อหรือแม่ตอบ ถ้าพ่อหรือแม่ไม่สามารถอ่านแบบสอบถามได้ผู้วิจัยหรือนักเรียนเป็นผู้อ่านแบบสอบถามแต่ละข้อให้พ่อหรือแม่ฟัง และให้พ่อหรือแม่ตอบแบบสอบถามที่ละข้อจนจบ ในกรณีที่พ่อแม่ไม่เข้าใจข้อความหรือมีข้อสงสัยใดๆ สามารถถามผู้วิจัยได้

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการทำวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วยแบบสอบถาม 2 ส่วนดังนี้ คือ

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของพ่อแม่ ประกอบด้วย เพศ อายุ ศาสนา สถานภาพสมรส จำนวนบุตรทั้งหมด ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ของครอบครัวต่อเดือน และความเพียงพอของรายได้ ส่วนแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของลูก ประกอบด้วย เพศ อายุ ที่อยู่อาศัย ระดับการศึกษา เกรดเฉลี่ย และศาสนา

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามของพ่อแม่เกี่ยวกับการสอนเรื่องเพศ และแบบสอบถามของลูกเกี่ยวกับความต้องการการเรียนรู้เรื่องเพศเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง และใช้องค์ประกอบการสอนเรื่องเพศศึกษาขององค์การแพธ¹⁸ เป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม ประกอบด้วยเนื้อหาการสอนเรื่องเพศ/ความต้องการการเรียนรู้เรื่องเพศ 6 ด้าน จำนวน 60 ข้อ คือ 1) พัฒนาการของมนุษย์ 9 ข้อ 2) สัมพันธภาพ 11 ข้อ 3) ทักษะส่วนบุคคล 9 ข้อ 4) พฤติกรรมทางเพศ 10 ข้อ 5) สุขภาพทางเพศ 12 ข้อ และ 6) สังคมและวัฒนธรรม 9 ข้อ ลักษณะคำตอบเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (rating scale) 4 ระดับ แปลผลค่าคะแนนรายด้านและโดยรวมเป็นค่าเฉลี่ย กำหนดระดับคะแนน 3 ระดับ แบบอันตรายภาคขึ้น โดยนำคะแนนสูงสุดลบด้วยคะแนนต่ำสุด แล้วหารด้วยคะแนนอันตรายภาคขึ้นที่ต้องการ¹⁹ ได้อันตรายภาคขึ้นของค่าคะแนนดังนี้ คะแนน 0-1.00 การสอนเรื่องเพศ/ความต้องการการเรียนรู้เรื่องเพศน้อย คะแนน 1.01-2.00 การสอนเรื่องเพศ/ความต้องการการเรียนรู้เรื่องเพศปานกลาง คะแนน 2.01-3.00 การสอนเรื่องเพศ/ความต้องการการเรียนรู้เรื่องเพศมาก ตรวจสอบตรงตามเนื้อหาโดยผู้ทรงคุณวุฒิ

จำนวน 3 ท่าน นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไปคำนวณหาค่าความเที่ยงสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค ได้ค่าความเที่ยงเท่ากับ .98 และ .96 ตามลำดับ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ระดับการสอนเรื่องเพศของพ่อแม่และระดับความต้องการการเรียนรู้เรื่องเพศของลูก โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา คือ ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. วิเคราะห์เปรียบเทียบระดับการสอนเรื่องเพศระหว่างพ่อกับแม่ ระดับความต้องการการเรียนรู้เรื่องเพศระหว่างลูกผู้ชายกับลูกผู้หญิง และระดับการสอนเรื่องเพศของพ่อแม่กับระดับความต้องการการเรียนรู้เรื่องเพศของลูกโดยใช้สถิติที (t-test)

ผลการศึกษา

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาคั้งนี้เป็นพ่อร้อยละ 48.6 และเป็นแม่ร้อยละ 51.8 มีอายุระหว่าง 41-50 ปีมากที่สุด (ร้อยละ 48.3) รองลงมาคือ อายุระหว่าง 31-40 ปี (ร้อยละ 41.3) อายุเฉลี่ยเท่ากับ 42.3 ปี (SD=8.69) ส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ (ร้อยละ 75.8) สถานภาพสมรสคู่ (ร้อยละ 88.0) ส่วนใหญ่มีจำนวนลูกระหว่าง 1-3 คน (ร้อยละ 83.0) จบจากศึกษาระดับชั้นประถมศึกษาร้อยละ 42.0 และชั้นมัธยมศึกษาร้อยละ 34.0 ประกอบอาชีพทำสวนทำไร่ร้อยละ 37.5 รองลงมาคือ อาชีพรับจ้าง (ร้อยละ 22.0) พ่อแม่จำนวนมาก (ร้อยละ 65.5) มีรายได้น้อยกว่า 10,000 บาทต่อเดือน และร้อยละ 67.8 มีรายได้เพียงพอกับรายจ่าย

ลูกจำนวนมากเป็นผู้หญิง (ร้อยละ 55.0) มีอายุระหว่าง 14-16 ปี (ร้อยละ 61.5) อายุเฉลี่ยเท่ากับ 15.2 ปี (SD=1.88) นับถือศาสนาพุทธ (ร้อยละ 75.8) อาศัยอยู่กับพ่อแม่ (ร้อยละ 78.8) กำลังศึกษาในช่วงชั้นที่ 3 (ร้อยละ 55.3) ได้เกรดเฉลี่ยระหว่าง 2.01-3.00 (ร้อยละ 54.5) กลุ่มตัวอย่างจำนวนมาก (ร้อยละ 68.3) รับรู้ว่าการสอนเรื่องเพศมีความจำเป็นมาก กลุ่มตัวอย่างจำนวนมากได้รับการสอนเรื่องเพศจากพ่อแม่เป็นบางครั้ง (ร้อยละ 56.3) และมีความคิดเห็นว่าบุคคลที่มีความเหมาะสมในการสอนเรื่องเพศมากที่สุดคือ พ่อแม่ (ร้อยละ 43.0) รองลงมาคือ ครู (ร้อยละ 39.5)

ค่าเฉลี่ยคะแนนการสอนเรื่องเพศของพ่อและแม่โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ =1.67, SD=.68, $\bar{X}$ =1.91, SD=.71 ตามลำดับ) เมื่อพิจารณารายด้านพบค่าเฉลี่ยคะแนนการสอน

เรื่องเพศของแม่อยู่ในระดับมาก 2 ด้าน คือ สัมพันธภาพและสังคม และวัฒนธรรม ($\bar{X}=2.12$, $SD=.72$) และ $\bar{X}=2.00$, $SD=.82$ ตามลำดับ) เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างพบว่าค่าเฉลี่ยคะแนนการสอนเรื่องเพศระหว่างพ่อกับแม่ทั้งโดยรวมและรายด้านมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยแม่มีคะแนนการสอนเรื่องเพศสูงกว่าพ่อทุกด้าน รายละเอียดดังตารางที่ 1

ค่าเฉลี่ยคะแนนความต้องการการเรียนรู้เรื่องเพศของลูกผู้ชายโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=1.76$, $SD=.52$) ส่วนค่าเฉลี่ยคะแนนความต้องการการเรียนรู้เรื่องเพศของลูกผู้หญิงโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=2.09$, $SD=.48$) และมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p<.001$) โดยลูกผู้หญิง

มีคะแนนความต้องการการเรียนรู้เรื่องเพศสูงกว่าลูกผู้ชายทุกด้าน รายละเอียดดังตารางที่ 2

ค่าเฉลี่ยคะแนนการสอนเรื่องเพศของพ่อแม่และความต้องการการเรียนรู้เรื่องเพศของลูกโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=1.79$, $SD=.70$, $\bar{X}=1.94$, $SD=.52$ ตามลำดับ) และมีความแตกต่างกับอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p<.01$) เมื่อพิจารณารายด้านพบค่าเฉลี่ยคะแนนการสอนเรื่องเพศของพ่อแม่กับค่าเฉลี่ยคะแนนความต้องการการเรียนรู้เรื่องเพศของลูกมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 4 ด้าน คือ ทักษะส่วนบุคคล ($p<.05$) พฤติกรรมทางเพศ ($p<.00$) สุขภาพทางเพศ ($p<.001$) สังคมและวัฒนธรรม ($p<.001$) รายละเอียดดังตารางที่ 3

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนการสอนเรื่องเพศระหว่างพ่อกับแม่ ($n_1=193$ คน, $n_2=207$ คน)

การสอนเรื่องเพศ	พ่อ ($n_1=193$ คน)		แม่ ($n_2=207$ คน)		t
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	
รวม	1.67	.68	1.91	.71	3.42**
พัฒนาการของมนุษย์	1.41	.71	1.68	.74	3.66***
สัมพันธภาพ	1.87	.72	2.12	.72	3.42**
ทักษะส่วนบุคคล	1.80	.77	1.99	.76	2.38*
พฤติกรรมทางเพศ	1.65	.73	1.83	.77	2.47*
สุขภาพทางเพศ	1.49	.81	1.81	.84	3.93***
สังคมและวัฒนธรรม	1.81	.81	2.00	.82	2.39*

* $P<.05$, ** $P<.01$, *** $P<.001$

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนความต้องการการเรียนรู้เรื่องเพศระหว่างลูกผู้ชายกับลูกผู้หญิง ($n_1=180$ คน, $n_2=220$ คน)

ความต้องการการเรียนรู้เรื่องเพศของลูก	ลูกผู้ชาย ($n_1=180$ คน)		ลูกผู้หญิง ($n_2=220$ คน)		t
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	
รวม	1.76	.52	2.09	.48	6.69***
พัฒนาการของมนุษย์	1.34	.61	1.76	.63	6.70***
สัมพันธภาพ	1.94	.52	2.13	.54	3.67***
ทักษะส่วนบุคคล	1.85	.68	2.20	.56	5.62***
พฤติกรรมทางเพศ	1.78	.61	2.03	.58	4.14***
สุขภาพทางเพศ	1.68	.64	2.11	.68	7.64***
สังคมและวัฒนธรรม	1.20	.70	2.30	.53	4.86***

*** $P<.001$

ตารางที่ 3 เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนการสอนเรื่องเพศของพ่อแม่กับระดับความต้องการการเรียนรู้เรื่องเพศของลูก ($n_1=400$ คน, $n_2=400$ คน)

การสอน/ความต้องการ	พ่อแม่ ($n_1=400$ คน)		ลูก ($n_2=400$ คน)		t
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	
รวม	1.79	.70	1.94	.52	3.38**
พัฒนาการของมนุษย์	1.55	.73	1.57	.65	0.47
สัมพันธภาพ	2.00	.73	2.05	.54	1.01
ทักษะส่วนบุคคล	1.90	.77	2.04	.64	2.81*
พฤติกรรมทางเพศ	1.75	.76	1.92	.61	3.61***
สุขภาพทางเพศ	1.66	.84	1.90	.68	4.44***
สังคมและวัฒนธรรม	1.91	.82	2.16	.63	4.92***

* $P<.05$, ** $P<.01$, *** $P<.001$

วิจารณ์

พ่อแม่ในการศึกษานี้มีลักษณะทางประชากรศาสตร์ใกล้เคียงกับพ่อแม่ที่มีลูกวัยรุ่นในภูมิภาคอื่น คือ ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 40-50 ปี สถานภาพสมรสคู่ มีการศึกษาระดับประถมศึกษา และมีอาชีพเป็นเกษตรกร²⁰⁻²¹ ส่วนลูกเป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะเช่นเดียวกับวัยรุ่นทั่วไป คือ ส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่พ่อแม่อยู่ด้วยกันและพักอาศัยอยู่กับพ่อแม่²² มีความสนใจ และต้องการเรียนรู้เรื่องเพศ²³ และต้องการให้พ่อแม่เป็นผู้ให้คำปรึกษาเกี่ยวกับเรื่องเพศมากที่สุด²⁴

พ่อแม่สอนเรื่องเพศให้กับลูกโดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง สอดคล้องกับการศึกษาที่ผ่านมาที่พบว่าพ่อแม่สอนเรื่องเพศให้กับลูกในระดับปานกลาง²⁵⁻²⁸ พ่อแม่สอนเรื่องเพศด้านสัมพันธภาพมากที่สุด รองลงมาคือ สังคมและวัฒนธรรม ทักษะส่วนบุคคล พฤติกรรมทางเพศ สุขภาพทางเพศ และพัฒนาการของมนุษย์ ตามลำดับ อาจเป็นเพราะพ่อแม่เห็นว่ข้อคำถามด้านนี้มีลักษณะใกล้เคียงกับสถานการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นมากที่สุด เพราะข้อคำถามการสอนเรื่องเพศด้านสัมพันธภาพประกอบด้วยเนื้อหาเกี่ยวกับการคบเพื่อนต่างเพศ การปฏิบัติตัวที่ถูกต้องเหมาะสมกับกาลเทศะ ผลกระทบที่อาจตามมาจากการมีคนรัก ความคาดหวังของผู้ใหญ่และสังคมต่อการแสดงออกทางเพศของวัยรุ่น และการคงไว้ซึ่งสัมพันธภาพที่ดีกับพ่อแม่และบุคคลในครอบครัว สอดคล้องกับการศึกษาที่ผ่านมาที่พบว่าเนื้อหาเรื่องเพศที่พ่อแม่ส่วนใหญ่สอนให้ลูกวัยรุ่นคือการแต่งกายที่ถูกต้องเหมาะสมกับเพศและกาลเทศะ รองลงมาคือ การแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมกับเพศและกาลเทศะ⁸ เช่นเดียวกับการ

ศึกษาของยุพยงค์ โคตรพัฒนานนท์²⁰ และวาสนา ขอนยาง²⁷ ที่พบว่าครอบครัวที่มีลูกวัยรุ่นผู้หญิงมีการปฏิบัติพัฒนาการของครอบครัวเรียงลำดับดังนี้คือ การส่งเสริมให้รับผิดชอบตนเอง และกิจกรรมในครอบครัว สัมพันธภาพและการสื่อสารในครอบครัว การสนับสนุนการศึกษาเล่าเรียน การจัดสรรด้านการเงิน การอบรมบทบาทที่เหมาะสมในสังคม การแสดงความรัก ความเอาใจใส่ และการถ่ายทอดความรู้เรื่องเพศศึกษา และการศึกษาของมลิจันทร์ เกียรติสังวร²⁸ พบว่าแม่เป็นผู้ให้ความรู้เรื่องเพศแก่ลูกสาววัยรุ่นด้านสังคมวิทยา ด้านร่างกายและสุขภาพทางเพศ สูงสุด รองลงมาคือ ด้านสุขวิทยาและหลักการสอนเรื่องเพศ และจิตวิทยา

การที่พ่อแม่สอนเรื่องเพศด้านพัฒนาการทางเพศน้อยที่สุด อาจเป็นเพราะข้อคำถามด้านนี้เป็นข้อคำถามที่เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงด้านร่างกายและจิตใจเมื่อเข้าสู่วัยรุ่น รวมทั้งเรื่องการจัดสรรทรัพย์ พ่อแม่อาจคิดว่ามีความรู้ไม่เพียงพอที่จะสอนลูก เพราะพ่อแม่ในการศึกษานี้ส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับประถมศึกษาถึงมัธยมศึกษา และมีอาชีพเป็นเกษตรกร นอกจากนี้พ่อแม่อาจคิดว่าการสอนเพศศึกษาด้านนี้เป็นหน้าที่ของครู²⁹ และเนื้อหาเรื่องเพศที่ครอบครัวส่วนใหญ่ไม่สอนลูกคือ ความต้องการทางเพศ และการปฏิบัติตัวเพื่อเบี่ยงเบนความต้องการทางเพศ รองลงมาคือ การป้องกันการตั้งครรภ์ หรือการคุมกำเนิด⁸

ส่วนลูกต้องการให้พ่อแม่สอนเรื่องเพศให้กับตนเองโดยรวมในระดับปานกลาง แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบด้านที่มีค่าเฉลี่ยคะแนนในระดับมาก 3 ด้าน เรียงตามลำดับคือ สังคมและวัฒนธรรม สัมพันธภาพและทักษะส่วนบุคคล อาจเป็นเพราะ

เนื้อหาของข้อคำถามทั้ง 3 ด้านนี้เป็นข้อคำถามที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในด้านบทบาทของผู้หญิงและผู้ชายที่เหมาะสมกับสังคมและวัฒนธรรมไทย ค่านิยมเรื่องเพศ การรู้เท่าทันกระแสวัฒนธรรมและสื่อสารมวลชน การคบเพื่อนต่างเพศและการวางตัวกับเพื่อนต่างเพศ พัฒนาการความสัมพันธ์ระหว่างวัยรุ่นผู้หญิงและผู้ชาย วิธีการแสดงออกและการตอบรับหรือปฏิเสธเรื่องความรัก การคาดเดาสถานการณ์ที่อาจนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ เทคนิคการปฏิเสธหรือการเอาตัวรอดเมื่อตกอยู่ในสถานการณ์ที่อาจนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ การหลีกเลี่ยงหรือป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศ และการแก้ปัญหาและแสวงหาความช่วยเหลือจากผู้อื่นเมื่อเกิดปัญหาจากการมีเพศสัมพันธ์ เพราะเป็นเรื่องใกล้ตัวเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน และเป็นเรื่องละเอียดอ่อน จึงต้องการให้พ่อแม่เป็นผู้สอนเรื่องเพศทั้ง 3 ด้านนี้ในระดับมาก สอดคล้องกับการศึกษาของสมบุญรณ์ จิตชาลวิชัย³⁰ ที่พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลายในเขตกรุงเทพมหานครต้องการให้พ่อแม่สอนเรื่องเพศเรื่องการแต่งกายที่เรียบร้อย สวมใส่ถูกกาลเทศะ สอนเรื่องกิริยาวาจา การมีสัมมาคารวะ ความสุภาพ รู้จักกาลเทศะ และให้เกียรติเพศตรงข้าม รู้จักระมัดระวังตัว การควบคุมและการแสดงออกทางอารมณ์ และการศึกษาของวัชร เยี่ยมรัตมิกุล และคณะ³¹ ที่พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ร้อยละ 49.7 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 ร้อยละ 58.6 เห็นว่าถ้าวัยรุ่นตั้งครรถ์ขณะไม่พร้อม หรือไม่ตั้งใจ ควรปรึกษาพ่อแม่ รองลงมาคือ ปรึกษาแพทย์ พยาบาล เช่นเดียวกับการศึกษาของตรีสุคนธ์ มาลีแก้ว³² ที่พบว่าวัยรุ่นเชื่อถือและไว้วางใจพ่อแม่มากที่สุด ส่วนเรื่องเพศ 3 ด้านที่ลูกมีความต้องการให้พ่อแม่สอนในระดับปานกลางคือ พฤติกรรมทางเพศ สุขภาพทางเพศและพัฒนาการของมนุษย์ อาจเป็นเพราะเนื้อหาในข้อคำถามส่วนใหญ่เป็นเนื้อหาที่มีบรรจุอยู่ในหลักสูตรการเรียนการสอนของโรงเรียนอยู่แล้ว และลูกยังได้รับความรู้เรื่องเพศทั้งแหล่งข้อมูลต่างๆ จึงต้องการให้พ่อแม่สอนเรื่องเพศ 3 ด้านนี้ในระดับปานกลาง สอดคล้องกับการศึกษาของรุจิราแมตสถาน³³ ที่พบว่านักเรียนได้รับความรู้ความเข้าใจเรื่องเพศ-ศึกษา โดยภาพรวมด้านชีววิทยา สุขวิทยา จิตวิทยาและสังคมวิทยาจากแหล่งโทรทัศน์ และครูอาจารย์มากที่สุด รองลงมาคือ เพื่อน พี่น้อง และพ่อแม่ ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนการสอนเรื่องเพศระหว่างพ่อกับแม่พบว่า แม่มีค่าเฉลี่ยคะแนนการสอนเรื่องเพศทั้งโดยรวมและรายด้านมากกว่าพ่ออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติสอดคล้องกับการศึกษาของสุภาพร อธิวรกุล³⁴ ที่พบว่าพฤติกรรมการเลี้ยงดูในเรื่องเพศระหว่างพ่อแม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะในสังคมไทยบทบาท

การอบรมเลี้ยงดูลูกมักเป็นหน้าที่ของผู้หญิง³⁵⁻³⁶ นอกจากนี้เมื่อพิจารณาข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นลูก พบว่าลูกเป็นผู้หญิงร้อยละ 55 จากการศึกษาที่ผ่านมาพบว่าแม่มักสอนเรื่องเพศให้กับลูกผู้หญิงมากกว่าตั้งนี้คือ การศึกษาของมลจินทร์ เกียรติสังวร²⁸ ที่พบว่าจำนวนลูกผู้หญิงในครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการให้ความรู้เรื่องเพศของแม่อ่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และการศึกษาของสมสมัย โคตรชุม²⁵ พบว่าปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการสอนเรื่องเพศของพ่อหรือแม่อ่างมีนัยสำคัญทางสถิติคือ เพศบุตรโดยสอนลูกผู้หญิงมากกว่าลูกผู้ชาย

คะแนนเฉลี่ยของความต้องการการเรียนรู้เรื่องเพศระหว่างลูกผู้ชายกับลูกผู้หญิง ทั้งโดยรวมและรายด้านมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยลูกผู้หญิงมีค่าเฉลี่ยคะแนนความต้องการการเรียนรู้เรื่องเพศจากพ่อแม่มากกว่าลูกผู้ชาย อาจเป็นเพราะในสังคมไทยผู้ชายมีอิสระเสรีในการเข้าถึงข้อมูลเรื่องเพศมากกว่าผู้หญิง ผู้ชายสามารถพูดคุยเรื่องเพศได้อย่างเปิดเผยเรื่องเพศเป็นเรื่องของความสนุกเป็นเรื่องที่คุยกันได้อย่างขบขัน ในขณะที่ผู้หญิงไม่สามารถพูดคุยเรื่องเพศได้อย่างเปิดเผยความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องเพศเป็นเรื่องที่ต้องปิดบัง ซ่อนเร้น นอกจากนี้ผู้หญิงมีความอยากรู้เรื่องการคุมกำเนิดมากกว่าผู้ชาย แต่ไม่กล้าหาความรู้เพราะกลัวถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้หญิงไม่ดี³⁷⁻³⁸ นอกจากนี้นักเรียนผู้ชายมีการเปิดรับข่าวสารเรื่องเพศจากเพื่อนมากกว่านักเรียนผู้หญิง¹⁰

ผลการวิจัยพบว่าค่าเฉลี่ยคะแนนการสอนเรื่องเพศของพ่อแม่กับค่าเฉลี่ยคะแนนความต้องการการเรียนรู้เรื่องเพศของลูกโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่าค่าเฉลี่ยคะแนนการสอนเรื่องเพศของพ่อแม่กับค่าเฉลี่ยคะแนนความต้องการการเรียนรู้เรื่องเพศของลูกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 4 ด้านคือ ทักษะส่วนบุคคล พฤติกรรมทางเพศ สุขภาพทางเพศ สังคมและวัฒนธรรม โดยลูกมีค่าเฉลี่ยคะแนนความต้องการการเรียนรู้เรื่องเพศมากกว่าค่าเฉลี่ยคะแนนการสอนเรื่องเพศของพ่อแม่เป็นเพราะลูกมีความเชื่อถือและไว้วางใจพ่อแม่มากที่สุด³² พ่อแม่เป็นบุคคลที่มีลูกอยากพูดคุยอยากคุยอยากปรึกษาเรื่องคนรักมากที่สุด²⁴ เมื่อมีปัญหาเรื่องเพศ เช่น ถ้าตั้งครรถ์ก็ไม่พร้อมหรือไม่ตั้งใจ นักเรียนจำนวนมากจะเลือกปรึกษาพ่อแม่³¹ นอกจากนี้โดยธรรมชาติแล้ววัยรุ่นทุกคนสนใจเรื่องเพศ และต้องการข้อมูลเรื่องเพศ²³

สำหรับพ่อแม่ที่ยังสอนเรื่องเพศให้ลูกได้น้อยกว่าความต้องการเรียนรู้เรื่องเพศของลูก อาจเกิดจากทัศนคติเก่าๆ ที่เชื่อกันว่าเรื่องเพศเป็นเรื่องไม่ดีงาม ไม่ควรนำมาพูดจากันในครอบครัว เรื่องเพศเป็นเรื่องที่เรียนรู้ได้เองเมื่อแต่งงานเรื่องเพศเป็นเรื่องที่ไม่สมควรควรเปิดเผย²⁹ การพูดเรื่องเพศ

ถูกมองว่าเป็นการช่วยทางเพศ พ่อแม่มีความลำบากใจในการสอนเรื่องเพศให้กับลูก⁸⁻⁹ พ่อแม่ไม่รู้ว่าจะสอนเรื่องเพศอย่างไร และที่สำคัญคือ กลัวว่าการสอนเรื่องเพศเป็นการชี้โพรงให้กระรอก¹³⁻¹⁴ ปัญหาอุปสรรคของพ่อแม่ในการสอนเรื่องเพศให้แก่ลูกวัยรุ่นคือส่วนใหญ่เป็นปัญหาและอุปสรรคด้านทัศนคติ ได้แก่ การที่พ่อแม่คิดว่าเรื่องเพศเป็นเรื่องที่ลูกเรียนรู้ได้เองโดยไม่ต้องสอน ส่วนปัญหาอุปสรรคในด้านการสอนพบว่าพ่อแม่ส่วนใหญ่ไม่แน่ใจว่าความรู้เรื่องเพศที่นำไปพูดคุยหรืออบรมสั่งสอนลูกถูกต้องหรือไม่⁸ จึงพบว่าพ่อแม่ถึงร้อยละ 82.9 ต้องการการเรียนรู้เรื่องเพศศึกษาสำหรับใช้ในการสอนลูกวัยรุ่น²⁵

สรุป

ผลการวิจัยพบว่าลูกผู้หญิงมีความต้องการการเรียนรู้เรื่องเพศโดยรวมในระดับมาก ดังนั้น พ่อแม่ ครู บุคลากรที่มีสุขภาพ และผู้ที่เกี่ยวข้อง ต้องให้ความสนใจการสอนเรื่องเพศแก่วัยรุ่นผู้หญิงเป็นพิเศษ คือ ต้องให้ข้อมูลที่ถูกต้องตรงกับความต้องการของวัยรุ่นผู้หญิง เพื่อป้องกันไม่ให้อายุของผู้หญิงต้องไปแสวงหาข้อมูลเรื่องเพศจากแหล่งข้อมูลอื่น ส่วนพ่อสอนเรื่องเพศให้กับลูกน้อยกว่าที่แม่สอน และพ่อแม่สอนเรื่องเพศให้ลูกน้อยกว่าที่ลูกต้องการให้พ่อแม่สอน เป็นข้อมูลที่แสดงให้เห็นว่าลูกต้องการให้พ่อแม่เป็นผู้สอนเรื่องเพศให้ ในขณะที่พ่อแม่ยังสอนเรื่องเพศได้น้อยกว่าความต้องการของลูก จึงเป็นเรื่องจำเป็นเร่งด่วนที่บุคลากรที่มีสุขภาพจะต้องพัฒนาศักยภาพของพ่อแม่ให้มีความสามารถในการสอนเรื่องเพศให้ตรงกับความต้องการการเรียนรู้เรื่องเพศของลูก มีความเข้าใจลูกวัยรุ่น สามารถเป็นที่ปรึกษาเรื่องเพศให้ลูกได้ เพื่อให้ลูกมีทักษะการใช้ชีวิตวัยรุ่นได้อย่างเหมาะสมและมีสุขภาพทางเพศที่ดีต่อไป

เอกสารอ้างอิง

1. กมลชนก เทพสิทธิ์, อมรา ทองหงส์, อรพรรณ แสงวรรณลอย, สุชาดา จันทรสิริยากร, คำณวน อึ้งชูศักดิ์. การเฝ้าระวังพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวีในกลุ่มนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 สังกัดกรมสามัญศึกษาใน 20 จังหวัด รอบที่ 7 พ.ศ. 2544. วารสารโรคเอดส์ 2545;14:93-103.
2. ชื่นฤทัย กาญจนะจิตรา, ชาย โพธิ์ธิดา, กฤตยา อาชวนิจกุล, วาสนา อิ่มเอม. สุขภาพคนไทย 2548. กรุงเทพมหานคร: อิงค์ ออน เปเปอร์; 2548.

3. พิมลวรรณ อิศรภักดี. วัยรุ่น พฤติกรรมทางเพศและเพศศึกษา. ประชากรและการพัฒนา 2545;22:1-2.
4. อร่ามศรี กฤษณเศรษฐี. การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ทักษะชีวิตและอนามัยการเจริญพันธุ์ เพื่อส่งเสริมอนามัยการเจริญพันธุ์สำหรับกลุ่มวัยรุ่นตอนปลาย กรณีศึกษาแบบมีส่วนร่วมในสถาบันอุดมศึกษาแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร. Thai J Health Promot Environ Health 2543;23:95-103.
5. ผจงศิลป์ เฟิงมาก, รัชณี สุขบุญสังข์, ถิ่น พงษ์ศรี, สุพักตร์ วาณิชานันท์. พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ การใช้ถุงยางอนามัย การรับรู้ความเสี่ยงและการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวี/เอดส์ของเยาวชนผู้เสพยาบ้าที่เข้ารับการรักษา ณ หน่วยบำบัดยาเสพติดแห่งหนึ่งในพื้นที่ภาคใต้ของประเทศไทย. วารสารโรคเอดส์ 2548;17:20-31.
6. ปราณิ กริทธาภิรมย์. เพศศึกษา...เพื่อลดการมีเพศสัมพันธ์ของเยาวชนผันหรือจริง? อภิปรายทั่วไป. ใน: ทองกร ยันรังสี, ราตรี ศิริศรีตรีรักษ์, ลิซ่า กันธมาลา, พรทิพย์ ยุกตานนท์, ศิริวรรณ แซ่โจ้ว, ศิริวรรณ สร้อยทรัพย์ และคณะ, บรรณาธิการ. สรุปรายงานการสัมมนาระดับชาติเรื่องโรคเอดส์ ครั้งที่ 8. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์การศาสนา; 2544: 88.
7. นวลอนงค์ บุญจรรยาศิลป์. พฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพของวัยรุ่นในประเทศไทย. วารสารสาธารณสุขศาสตร์ 2548;35: 30-42.
8. ภารดี บุญเพิ่ม. การสอนเพศศึกษาของครอบครัวที่มีบุตรวัยรุ่น [วิทยานิพนธ์ปริญญาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต]. ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น; 2544.
9. มธุรดา เจริญทวีทรัพย์. แนวทางในการสื่อสารเรื่องเพศศึกษาในครอบครัว [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศาสตรมหาบัณฑิต]. กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย; 2545.
10. พิษณุสินี พงษ์จงมิตร. การเปิดรับข่าวสาร ความรู้และพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตกรุงเทพมหานคร [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศาสตรมหาบัณฑิต]. กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยกรุงเทพ; 2545.
11. กาญจนา แก้วเทพ. มิติทางเพศ: มุมมองทางสังคม. ใน: ทองกร ยันรังสี, ธนพรรณ ฟองศิริ, ราตรี ศิริศรีตรีรักษ์, วิภา ภวานาภรณ์, ศิริวรรณ แซ่โจ้ว, อุมา ภูษิตาภรณ์, บรรณาธิการ. รายงานการสัมมนาระดับชาติเรื่อง โรคเอดส์ ครั้งที่ 7. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์การศาสนา; 2543: 191-3.

12. Shetty P, Kowli S, Patil V. Attitudes of mothers towards sex education of adolescent girls [homepage on the Internet]. New Delhi: WHO Regional Office for South-East Asia [updated 2005 May 20; cited 2007 Jan 11]. Available from: <http://www.whoasia.org>.
13. จิราพร มลคลประเสริฐ. ผลของการให้ความรู้เรื่องเพศศึกษาต่อการรับรู้บทบาทหญิงชาย และการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ในระยะเริ่มเข้าสู่วัยรุ่นของนักเรียนชายและหญิง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อำเภอหาดหมื่น จังหวัดน่าน. ใน: บุปผา ศิริรัมย์, จรรยา เศรษฐบุตร, บรรณาธิการ. รายงานวิจัยโครงการพัฒนางานวิจัยด้านเพศภาวะมิติทางเพศและอนามัยการเจริญพันธุ์ชุดที่ 2. นครปฐม: สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล; 2545;1-53.
14. สุรีย์พร กฤษเจริญ, กอบแก้ว สุวรรณ. การรับรู้บทบาทหญิงชายและมิติทางเพศของผู้ป่วยมะเร็งปากมดลูกและสามี. ใน: จรรยา เศรษฐบุตร, บุปผา ศิริรัมย์, บรรณาธิการ. รายงานการวิจัยด้านเพศภาวะมิติทางเพศและอนามัยการเจริญพันธุ์ชุดที่ 1. นครปฐม: สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล; 2545;125-78.
15. Hutchinson MK. The influence of sexual risk communication between parents and daughters on sexual risk behaviors. *Fam Relat* 2002;51:238-47.
16. Yamane T. *Statistic: an introductory analysis*. New York: Harper & Row; 1967.
17. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ. รายงานสรุปยอดรวมจำนวนนักเรียน ครู และภารโรงระดับจังหวัด [homepage on the Internet]. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน [updated 2006 Jan 6; cited 2007 Jan 9]. Available from: <http://www.moe.go.th>.
18. องค์การแพธ. คู่มือการจัดกระบวนการเรียนรู้ "เพศศึกษา". กรุงเทพมหานคร: ธีรรัตน์การพิมพ์; 2547.
19. ซูศรี วงศ์รัตน์. สถิติเพื่อการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพมหานคร: เทพเนรมิตการพิมพ์; 2546.
20. ยุพยงค์ โคตรพัฒนานนท์. ความสัมพันธ์ระหว่างการพัฒนาจิตของครอบครัววัยเริ่มมีบุตรของวัยรุ่นกับทักษะชีวิตพื้นฐานของวัยรุ่น [วิทยานิพนธ์ปริญญาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต]. ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น; 2543.
21. สุทธิดา ทิฐิธรรมเจริญ. บทบาทของบิดาในการอบรมเลี้ยงดูบุตรวัยรุ่น [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศาสตรมหาบัณฑิต]. นนทบุรี: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราช; 2546.
22. Tasnavites P. Predictors of adolescent sexual attitudes towards pre-marital sex: the influence of psychosocial and socio-cultural factors. *J Demograph* 2003;19:1-16.
23. รัชนี นพเกตุ. มนุษย์: จิตวิทยาทางเพศ. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานพิมพ์ประกายพริก; 2542.
24. โครงการศูนย์เปิดใจ รักปลอดภัย. ศูนย์เปิดใจ รักปลอดภัย. กรุงเทพมหานคร: ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด; 2548.
25. สมสมัย โคตรชุม. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการสอนเพศศึกษาของบิดามารดา นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จังหวัดอำนาจเจริญ [วิทยานิพนธ์ปริญญาเภสัชศาสตรมหาบัณฑิต]. อุบลราชธานี: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี; 2547.
26. ศุภาศิริ การิกานุจน์. บทบาทของพ่อแม่ในการสอนเพศศึกษาแก่ลูกสาววัยรุ่น ในเขตกรุงเทพมหานคร [วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต]. นครปฐม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล; 2541.
27. วาสนา ขอนยาง. การปฏิบัติพัฒนาจิตของครอบครัววัยเริ่มมีบุตรวัยรุ่นหญิง และทัศนคติเรื่องเพศของวัยรุ่นหญิง [วิทยานิพนธ์ปริญญาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต]. ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น; 2548.
28. มลิจันทร์ เกียรติสังวร. ปัจจัยที่มีผลต่อการให้ความรู้เรื่องเพศศึกษาของมารดาแก่บุตรสาววัยรุ่น อำเภอเสนา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา [วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต]. กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล; 2543.
29. พันธุ์ศักดิ์ ศุภระฤกษ์. การสื่อสารเรื่องเพศในครอบครัว. [homepage on the Internet]. กรุงเทพมหานคร: ห้องสมุด E-LIB [updated 2002 May 14; cited 2007 Jan 9]. Available from: <http://www.elib-online.com>
30. สมบูรณ์ จิตชาวิชัย. วิธีการขัดเกลาทางสังคมเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมของวัยรุ่น โดยสถาบันครอบครัวในกรุงเทพมหานคร [วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต]. กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์; 2546.

31. วัชรระ เอี่ยมรัศมีกุล, ประทุม หงศาลา, บังอร สิมสีแก้ว, จุรีรัตน์ สุขประเสริฐ, ละเมียด สิงห์ธีร์, ชุตินา ปัตลา. ความรู้ เจตคติและพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนประถมและมัธยมศึกษา. ร้อยเอ็ด: สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดร้อยเอ็ด; 2546.
32. ตรีนุศนต์ มาลีแก้ว. การศึกษาทัศนคติต่อการอบรมเลี้ยงดู จากครอบครัวของวัยรุ่นตอนต้นในสังกัดโรงเรียนมัธยมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศึกษาศาสตร์-มหาบัณฑิต]. นนทบุรี: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสุโขทัย ธรรมมาธิราช; 2546.
33. รุจิรา เมตตสถาน. ความรู้และแหล่งความรู้เรื่องเพศศึกษาของ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพในสถานศึกษาสังกัด กรมอาชีวศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี [วิทยานิพนธ์ ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต]. มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม; 2546.
34. สุภาพร อธิวรกุล. พฤติกรรมการเลี้ยงดูของบิดามารดา ในเรื่องเพศศึกษาเฉพาะกรณีนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดนนทบุรี [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต]. กรุงเทพมหานคร: บัณฑิต วิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์; 2541.
35. สุธีรา ทอมป์สัน. มิติทางเพศ: มุมมองสู่บุคคล. ใน: ทองกร ยันรังสี, ธนพรรณ ฟองศิริ, ราตรี ศิริศรีตรีรักษ์, วิภา ภาวนาภรณ์, ศิริวรรณ แซ่โจ้ว, อุษา ภูษิตาภรณ์, บรรณาธิการ. สรุปรการสัมมนาระดับชาติเรื่องโรคเอดส์ ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ- มหานคร: โรงพิมพ์การศาสนา; 2543;188-90.
36. อมรา สุนทรธาดา. ความสัมพันธ์เชิงอำนาจและพฤติกรรม ออานามัยเจริญพันธุ์. ใน: บุปผา ศิริศรีศรี, เบญจา ยอดดำเนิน- แอ๊ดติ๊ก, Gray AN, บรรณาธิการ. คู่มืออบรมเชิงปฏิบัติการ โครงการพัฒนางานด้านเพศภาวะมิติทางเพศและออานามัย การเจริญพันธุ์. นครปฐม: สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล; 2544;63-76.
37. กวิน ชุตินา. มุมมองในฐานะผู้นำแนวคิด Gender สู่การ ปฏิบัติ. ใน: ทองกร ยันรังสี, ธนพรรณ ฟองศิริ, ราตรี ศิริศรีตรีรักษ์, วิภา ภาวนาภรณ์, ศิริวรรณ แซ่โจ้ว, อุษา ภูษิตาภรณ์, บรรณาธิการ. สรุปรการสัมมนาระดับชาติเรื่อง โรคเอดส์ ครั้งที่ 7. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์การศาสนา; 2543;194-7.
38. Ford N, Kittisuksathit S. Youth sexuality: the sexual awareness, lifestyles and related-health service needs of young, single, factory workers in Thailand. Nakorn- pathom: Institute for Population and Social Research, Mahidol University; 1996.